

Kattens

JUL

Denne lille historie skrev Lone Ebbesen til DARAK's julekonkurrence i 1989.

Hvorvidt den vandt vides ikke, men et er ganske sikkert den vandt i redaktørernes hjerter.

Det var en frostklar julenat, og smedens store gule kat gik misfornøjet rundt i haven og følte sig så tom i maven. Først drev han om på må og få, så strakte han sig helt på tå og pressede sin våde snude mod stuens fint oplyste rude. Der sad de nu og spiste gås, men han fik ingenting, forstås, for han blev lukket ud i laden, da de serverede julemaden. Ja, det var over spisetid! Måske der var en lille bid i skraldespandens maddepoter? Der gik han hen på kolde poter. En konkurrent var kommet først (som også led af sult og tørst), det var en stor og saftig rotte - en højst velkommen julegodte. Og smedens kat var ikke sen, han bøjede sine fire ben og sprang. Med præcision og kunnen greb han sit bytte fat med munden. Men rotten blev af skræk helt stiv, den bed og sloges for sit liv. Ja, som enhver vel kan begribe, var staklen kommet slemt i knibe. "Den skæbne er dog alt for trist! Her må jeg bruge rottelist: Skønt han er farlig som en tiger, så falder han måske for smiger." Det tænkte rotten ved sig selv og sagde højt: "Oh, kat fortæl! I katte er så elegante, til bedre føde er I vante. Du er et smukt og ædelt dyr og jager kun for eventyr, fortæl mig, Kat, til hvilken nytte du æde vil så ringe bytte?" Men katten kendte rottens kneb og løsnede ikke på sit greb. Da hørte katten smedens stemme, og han var vred, ku' man fornemme: "hvad laver du, din sants kat, på en højhellig julenat? Du er en ond, gemen forbryder, mens søde julesalmer lyder,

da skal der være fred på jord!" Men hørte katten smedens ord? Nej, for der lød fra køkkenhaven en yndig missepiges mjaven. Hun råbte (kan jeg røbe): "Hid! Kom an! Jeg er i løbetid!" Og smedens kat lod kæben falde for ømt på pigens navn at kalde. Før han igen fik munden lukket var rotten sluppet væk på flugt. Den piled' hjem for at fortælle, at smedens kat gik i dens fælde. Og smeden var oprigtigt rørt, ku' næppe holde øjet tørt. Han sagde, mens hans stemme bæved' (og katten efter rotten skæved'): "Se, det var ret, min lille ven, kom du med mig i stuen ind." Og smeden løftede' katten op og strøg dens smukke gule krop, imens han kærligt førte kræet helt hen til selve juletræet. Der måtte alle høre på, hvorledes han lod rotten gå af sand respekt for julefreden - så stor var aldrig juleglæden! Den fromme kat fik julemad med gås og flæsk fra sulefad, en kæmpe sild (en af de røde), en mægtig skål med piskefløde. En fin postej med skysovs ved gleden også ubesværet ned. Til sidst han sad med fyldte tarme på tæppet foran pejsens varme og slikkede sit gule skind. Han kendte ej til julesind, "men pyt med det" han knurrede stille, lod andre mene, hvad de ville, for han ku' være ligeglad, når blot de gav ham ordentlig mad.

For ædel dåd man lod ham hædre men katten selv - han vidste bedre!